

פרשת דוד



יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת חיי שרה

כה חשוון תשפ"ג 1155

זמני השבת



ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	4:03	4:17	4:09	4:24
מוצאי שבת	5:16	5:17	5:16	5:19
רבנו תם	5:55	5:54	5:53	5:55

הילולא דצדיקיא



- כה. רבי מרדכי רוקח, הרב מבילוגריי
- כה. רבי ציון ביתאן, אב"ד טרברלט
- כו. רבי אבא אביחצירא
- כו. רבי אליהו אבא שאול
- כז. רבי יוסף הס, מח"ס 'בן פורת יוסף'
- כז. רבי מנחם מנדל מנדלזון הרב מקוממיות
- כח. רבי שלמה אבן דגאן מח"ס 'אשר לשלמה'
- כח. רבי יונה גירונדי בעל 'שערי תשובה'
- כט. רבי ידידיה מונסינגו מח"ס 'דבר אמת'
- כט. רבי יצחק איזיק חבר בעל שו"ת 'בנין עולם'
- ל. רבי יעקב בצלאל ז'ולטי רבה של ירושלים
- ל. רבי מנשה הלוי
- א. רבי אפרים אנקוואה
- א. רבי משה הורביץ, מח"ס 'עמק השיידים'

המרכבה ולנסוע עמו למחוז חפצו. כמובן שהעני שמח על ההזדמנות אשר נקרתה לפניו לנסוע במחיצת המלך במרכבה הדורה ומחוממת במקום לשרך את הרגליים בכבודות.

לאחר שהעני מתיישב ליד המלך, שואל אותו המלך: "מדוע אתה משרך את רגליך בקור הנורא הזה בחוצות? האם אתה זקוק למשהו? אתה נראה עני וחסר כל, ואם כן בוודאי חסר לך משהו. תאמר לי במה דברים אמורים ואולי אוכל לעזור לך".

ואולם אז, באם העני יביט בעיניו תמהות על המלך ויענה לו: "לא! תודה! אני לא צריך ממך שום עזרה. לא חסר לי כלום, ואני יכול לעזור לעצמי", הרי שעני שכזה לא נגדיר כאדם רגיל אלא כאדם משוגע וחסר דעת לגמרי שאינו מן הישוב. הרי המלך יושב לידך ורוצה לעזור לך ושואל במה הוא יכול לעזור לך, ואם כן, עליך לנצל את ההזדמנות האדירה שנזדמנה לידך ולדרוש מהמלך את כל מה שחסר לך מתחילה ועד סוף.

כך הוא הנמשל אצלנו, בניו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, אשר נמצאים בכל עת ובכל שעה במחיצתו של הקב"ה אבינו מלכנו, אשר חפץ לעזור ולסייע לנו. יהודי לעולם אינו אבוד ואינו נמצא לבד - אומר מרנא ורבנא הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, ואם כן, לכל אדם יש תמיד הזדמנות נאותה ומצוינת להסתייע מידו הפתוחה הגדושה והרחבה של אבינו מלכנו הקב"ה, וצריך לנצל את ההזדמנות הזאת. לבקש מאיתו ולדרוש ממנו את הכל.

ואכן, כזה היה הדבר אצל אליעזר עבד אברהם. היתה לו סייעתא דשמיא גדולה, מה גם שאברהם אבינו ע"ה כבר ביקש עליו "הוא ישלח מלאכו לפניך", ולכן הוא ניצל את ההזדמנות הזאת לבקש מהקדוש ברוך הוא סייעתא, ואמר לו "ה' אלוקי אדוני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדוני אברהם", שהשי"ת הוא זה שישלים את המשימה ויזמין לו את הבת זוג ליצחק אבינו בן אדוני שלא על דרך הטבע.

ומכאן אכן אנו למדים מוסר השכל ודרך חיים לכל דבר וענין, כי כאשר אדם רואה שיש לו סייעתא דשמיא מיוחדת, ויש עכשיו הזדמנות נאותה לזכות ולקבל, אם על ידי תפילה ואם על ידי סימנים שונים ואם בכל צורה שהיא, אל ירפה מכך, אלא ינצל היטב את ההזדמנות הזאת ויתפלל אל השי"ת, ואכן כך יזכה לסייעתא דשמיא.

משמיר לדוד

לנצל את ההזדמנות שניתנה לאדם מהשמים



"ויאמר ה' אלוקי אדוני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדוני אברהם. הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יוצאות לשאוב מים. והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אותה הוכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדוני" (בראשית כד, יב-יד)

ולכאורה צריך ביאור, מדוע אליעזר עבד אברהם אבינו ע"ה ביקש בת זוג ליצחק אבינו ע"ה, על ידי תפילות וסימנים, באם תתן לו לשתות וגם תתן לגמלים לשתות וכדומה. מה לו לחפש זיווג על ידי תפילות ובקשות מאת הבורא ית"ש, הן היה צריך ללכת ולחפש בכל מקום שהוא, עד שימצא בת זוג ליצחק אבינו, ולמה עשה כן על ידי תפילות.

ונראה בביאור הענין, הנה אליעזר עצמו, קודם שיצא מבית אברהם ועשרה גמלים עמו, שמע מפיו של אדוני אברהם אבינו ע"ה בעצמו, כשהוא מתפלל אל השי"ת שישלח את מלאכו לפני אליעזר ויביא לו אשה לבנו ליצחק, וכמו שאמר בפירוש (שם, ז) "ה' אלוקי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמור לזרעך אתן את הארץ הזאת, הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם".

וכיון שאליעזר עצמו שמע את אברהם אבינו מתפלל, ואמנם ראה לאחר מכן ניסים גדולים כיצד קפצה לו הארץ בלכתו לפדן ארם (ילקוט שמעוני, חיי שרה קז), הבין שמן השמים התעוררה עתה הזדמנות לסייע לו על ידי תפילה, וכמו שאברהם אבינו התפלל, משום הכי גם אליעזר עצמו ניצל את ההזדמנות הטובה הזאת שמן השמים יסייעו לו למצוא בת זיווג ליצחק אבינו בן אדוני, ולכן כאשר הגיע אל באר המים לעת צאת השואבות, התפלל אל הקדוש ברוך הוא שימציא לו במהרה את זיווגו של יצחק אבינו.

וכמשל לדבר, נתאר לעצמינו אדם עני ואביון, לבוש בגדים קרועים ומרופטים, אשר עומד לפני נישואי בתו. לשם כך הוא יוצא מביתו לדרך רחוקה לאסוף כסף עבור צרכי הנישואין. וכיון שהוא עני ואביון, הרי שהוא צועד רגלי, משרך את רגליו בבוץ וברפש, ללא מנעלים ראויים לרגליו, וכך פוסע לבדו בדרך עזוב ומדוכדך ביותר ואף אובד עצות כשאינו יודע מנין יבוא עזרו.

אלא שאז, לפתע, חולפת על פניו מרכבה הדורה, בה יושב המלך בכבודו ובעצמו, וכאשר המלך רואה אדם עני נשרך בקור ובכפור, ברפש ובבוץ, ערום למחצה ורגליו יחפות, נכמרים רחמי על ההלך המסכן, וחיש קל הוא עוצר את המרכבה ומזמין את העני לעלות אל





דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

את רבקה לא היו מקבלים ב'בית יעקב'

יו"ר החינוך העצמאי רבי צבי בוימל שליט"א, סיפר (מתוך הספר 'ומתוק האור') שלפני מרן הרב שטיינמן זצ"ל, הגיעה הצעה לפתוח בצפון הארץ תיכון לבנות ממשפחות קשות יום, שאינן מתקבלות במוסדות הקיימים.

באותם ימים הזדמן לארץ יהודי עשיר, שידו היתה פתוחה לצדקה. הוא ביקש ממני להתלוות אליו אל ראש הישיבה, וכאשר המתנו לפני חדרו, סיפרתי לו על התכנית לפתוח תיכון לבנות בצפון ועל הצורך בסייעת כספית.

הוא האזין לבקשה ואמר לי שעל אף שכבר נתן כספים רבים, הוא מוכן לתת כסכום ראשוני ארבעים ושמונה אלף דולר, כדי שיפתחו את התיכון.

אחד ממנהלי הסמינרים איתו דיברתי, אמר לי שהסכום הראשוני שקבלתי הוא מזערי ביותר, כיון שבשנים הראשונות אין תקצוב ממשלתי, והעלויות הן גבוהות ביותר. כדי להמחיש לי זאת, אמר לי אותו מנהל: הסכום שקיבלת זה כמו שהיית נכנסת לסוכנות 'מרצדס' ובידך אלף שקל, והיית מבקשת לקנות רכב... סיפרתי לראש הישיבה על הגביר שנתן ארבעים ושמונה אלף דולר, ועל משל ה'מרצדס'.

שאל אותי ראש הישיבה: "מה זה 'מרצדס'?"

השבתי לו שמדובר במכונית יקרה ביותר שעולה מאות אלפי שקלים.

"והיכן מוכרים מכונית כזו?" המשיך ושאל אותי, ואני השבתי לו, שמן הסתם בתל אביב אפשר לקנות את המכונית היקרה הזאת.

"אם כך, אמר לי רבינו בחי"ן, קח אלף שקל, וסע לקנות את המכונית, אולי ימכרו לך..."

ואכן כך עשיתי, פתחתי את המוסד עם 'אלף שקל', ובחסידי שמים הוא הצליח מעל למשוער להוציא יקר מזולל, ועד היום הוא ממשיך להוציא פרות משובחים.

רבינו ראה באותם ארבעים ושמונה אלף דולר סייעתא דשמיא מיוחדת, ולכן עודד אותי לפתוח. וכי בשביל לפתוח את המוסד צריך שיהיה בכיס מיליון דולר? אם יש כסף ראשוני פותחים וזוכים לסייעתא דשמיא.

באותו תיכון שפתחנו למדה ילדה שהייתה מכינה את שיעורי הבית בשבת. הילדה לא הכחישה זאת, ואף סיפרה בגלוי ובהתרה כי אכן, היא מכינה שיעורים בשבת... עלתה שאלה האם לסלק אותה מהמוסד, כדי שלא תשפיע על אחרים, וכמובן שאלה כזו שיש בה דיני נפשות, הוגשה לפתחו של רבינו.

התשובה היתה חד משמעית: לשם כך פתחתם את המקום, להשפיע על בנות כאלה - "כי לכך נוצרתם", התבטא מרן.

"הרי גם את רבקה אימנו, לא הייתם מקבלים בבית יעקב. אתה יודע איזה אבא היה לה, ואיזה אח היה לה? זו היתה משפחה של פושעים..."

המשיך מרן ואמר בהומור: "בבית היה להם גם סם המוות, כנראה באופן קבוע זה היה בבית, שהרי לא כתוב באף מקום, שכאשר אליעזר הגיע הם שלחו ילד לבית מרקחת לקנות סם המוות. כנראה היה להם את זה באופן קבוע בבית, כדי שאם יהיה צורך להעביר מישהו מן העולם, יוכלו להשתמש בזה..."

ואז החל רבינו לדמוע והמשיך ואמר: "מהבית הנורא הזה יצאה הבת הזו, וכאשר הלכה לשאוב מים מן הבאר, עלו המים לקראתה. ובנות שכאלה לא מקבלים לבית יעקב..."

חלף זמן, ושוב נכנסתי לרבינו וסיפרתי לו כי הילדה ממשיכה להכין שיעורים בשבת, ורבינו אומר לי: "הרי כבר היית כאן לפני שלושה חודשים ואמרת לי 'כי לכך נוצרתם', ואם כן מדוע אתה שואל שנית?" סופו של הסיפור, אני הייתי בחופה של אותה תלמידה, באולם חתונות בבני ברק, כאשר החתן הוא בן תורה חשוב, עמל ומתייגע בתורה.



ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הרב נכנס תחילה

כחלק מחובת כבוד רבו ותלמידי חכמים, יש לכבד את הרב להיכנס תחילה בכל פתח הראוי למזוזה - ובכלל זה פתח בית הכנסת ופתח בית המדרש, אף שאין שם מזוזה.

ויש הסוברים כי חיוב הכיבוד לרב בפתח הוא בין בכניסה ובין ביציאה.



במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

יהלום על פי הזמנה

באחד הימים כאשר למדתי בבית הכנסת בליאון שבצרפת נכנס יהודי אל תוך היכל בית הכנסת והתפלל בכייה גדולה. ניגשתי אליו ושאלתי אותו לשלומי ובררתי האם ישנו דבר מה שבאפשרותי לסייע לו.

היהודי מוחה את דמעותיו וסיפר שהפסיד את כל כספו בהימורים, ועל כן הגיע להתפלל לקב"ה שיעשה לו נס ויעזור לו למצוא באופן מקרי סכום כסף נכבד או יהלום.

לשמע דבריו שאלתי אותו: "מדוע אינך מבקש מהקב"ה שישלח לך את הכסף בדרך שגרתית, כפי שהוא זן ומפרנס לכל באי עולם? מדוע דווקא בדרך נס?"

"האמן לי הרב, השיב היהודי בייאושו הרב, אין כל דרך אחרת שהקב"ה יכול לשלוח לי את הכסף, משום שאין לי אפילו פרנק אחד בארנק כדי שאקנה בו כרטיס הגרלה. לכן אני מתפלל לה' ומבקש ממנו שאם ישנו אדם שעבר עבירה והקב"ה העניש אותו שיאבד את כספו - אבוא אני ואטול את הכסף".

ריחמתי על היהודי וביקשתי לסייע לו בנדבה הגונה, אולם האיש סירב ואמר שמעולם הוא לא לקח פרוטה מידי בשר ודם, ולכן הוא איננו מעוניין גם כעת לקבל את נדבתי.

כיון שכך, לא נותר לי אלא לברכו שתתקבלנה תפילותיו הכנות ברצון, ויזכה לראות בישועת ה' בקרוב.

יומיים חלפו, והנה היהודי הופיע שוב בבית הכנסת, כשהפעם חיוך רחב מאיר את פניו.

הוא ניגש אלי והוציא מכיסו יהלום מרשים, ובהניחו על השולחן סיפר שתפילותיו נענו, והוא מצא את היהלום סמוך לביתו. כעת, בעזרת היהלום יעלה בידו לפרוע את חובותיו הרבים, ואף יישאר לו בעזרת ה' סכום כסף שיוכל להקים בו עסק עצמאי.

למראה היהלום אמרתי ליהודי שניתן ללמוד ממעשה הנס שנעשה לו עד כמה גדול כוחה של התפילה לה' יתברך, ועד כמה הקב"ה אוהב את פניות היהודים אליו בשעת צרה ומתאוזה להן.

תחינתנו מעומק הלב מסוגלת לפעול גדולות ונצורות, ובכוחה אף לשנות את טבע העולם בעבורנו.

במרה מפטירין



הפטרת השבוע: "והמלך דוד זקן בא בימים" (מלכים א. א)

הקשר לשבת: בהפטרה נאמר: "והמלך דוד זקן בא בימים", וכן בפרשה נאמר: "ואברהם זקן בא בימים". וכמו כן בהפטרה מובא שהמלך דוד מסר את המלוכה לפני מותו לשלמה בנו, כפי שמסופר בפרשה שאברהם אבינו ע"ה נתן את כל אשר לו ליצחק אבינו ע"ה.



מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הקבר מקרב את האדם אל הבורא

כאשר אברהם אבינו ע"ה בא לחפש חלקת קבר לשרה אשתו, הוא רצה ללמד את כל העולם כולו, לכל הדורות הבאים אחריו. כי הקבר מקרב את האדם אל הבורא ית"ש, ולכן כאשר האדם מת מתוך שמחה ומתקרב אל הבורא ית"ש וחוזר בתשובה, אזי הקבורה נאמרת בו קודם המיתה.

ואמנם ראיתי צדיקים כאלו אשר קנו לעצמם חלקת קבר, וגם חפרו כבר את הקבר, והם עצמם נכנסו לתוכו, וכך היו חוזרים ומתקברים יותר אל הבורא ית"ש [ומובא בספרים הקדושים כי דבר זה הוא גם סגולה לאריכות ימים]. והוא כדברינו, כי הקבורה היתה אצלם קודם המיתה, ואכן על ידי זה שבו בתשובה והתקברו יותר אל הבורא ית"ש.

ולפי הביאור הזה, ניתן ליישב שאלה ידועה ששואלים כל המפרשים. הנה הכתוב אומר (בראשית כג, ב) "ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה", אבל בפסוק לא נאמר כלל מה היה ההספד אותו הספיד אברהם אבינו ע"ה את שרה אשתו.

ואולם, לפי ביאורנו ניתן לבאר ולומר, כי אכן זה היה ההספד אשר הספיד אברהם אבינו את שרה אשתו, באומרו כי אחרי שהיא תמות ותקבר, היא תהיה שמחה בכל שנות חייה שכולן היו שווין לטובה (רש"י ריש חיי שרה), כי ככולן שרה אמנו ע"ה עבדה את השי"ת מתוך עבודה ומתוך קירבה יתירה אל השי"ת, ואף קירבה אחרים תחת כנפי השכינה, כדברי חז"ל (בראשית רבה פר' לט, יד) שרה מגיירת את הנשים.

ולכן שרה בעצמה לא היתה צריכה לזכור כלל את יום המיתה ואת יום הקבר כדי להתקרב אל הבורא ית"ש, מכיון שבכל שנות חייה עבדה את ה' מתוך שמחה (בבחינת שוש תשיש), וכדברי חז"ל (מד' שכל טוב שם) שכל שנותיה עברו עליה בשמחה ובששון, והתקרבה אל ה' ואף קירבה אחרים אל ה'.

אבל אנחנו קרוצי עפר, אנשי רמה ותולעה, אנשים מלאים בחומריות ובגשמיות אינסוף, צריכים לראות קברים קודם לכן, כדי שזכור היטב את אחריתנו ואת סופנו לאחר מאה ועשרים, ונתקרב אל השי"ת, כדי שאכן נזכה בבוא העת לשוב תשיש, שהנשמה והגוף ישישו וישמחו כאשר האדם ימות ויקבר בבחינת 'ואת מתך קבור'.

א. לעולם יסדר אדם שולחנו במוצאי שבת בדרך כבוד, כדי ללוות את השבת המלכה, ואפילו אינו אוכל אלא כזית (27 גרם). וסעודה זו היא חובה, ואינה ממידת חסידות. ואמרו בזוהר הקדוש: מי שלא קיים סעודה רביעית, כאילו לא קיים גם סעודה שלישית. וכתב מורן החיד"א שמעלתה גדולה מאוד, ומצילה מחיבוט הקבר. והנכון לאוכלה עם בגדי שבת. ויאכלה עם פת, ורק אם אי אפשר לו בפת, יאכל עוגה או לפחות פרי. ויכוון באכילתו להשאיר ברכה לסעודות החול.

ב. אבר אחד יש באדם ונספוי שמו, והוא הנקרא לוז, שהוא עיצומו, עיקרו ושורשו של האדם, מעצם השמים. וגם כשימות האדם, העצם הזה אינה נימוחה ולא נפחתת, ואפילו יכניסוה באש אינה נשרפת, ובפטיש אינה מתפוצצת, והיא נצחית, וממנה יחיה האדם בתחיית המתים, והיא המקבלת עונג בעולם הבא. והיא העצם התחתונה שבשדרה. ואבר זה אינו ניזון משום אכילה ושתיה אלא מסעודת מוצאי שבת בלבד.

ג. נשים חייבות בסעודה רביעית כאנשים. ויאמרו בפיהן שאוכלות "לשם מצות סעודת מלוה מלכה", וסגולה היא להן ללדת בקלות והרווחה. ומעשה ברעייתו של הגאון מוילנא, שקיבלה עליה תענית הפסקה (ממוצאי שבת עד ערב שבת), והפסיקה לאכול אחר סעודה שלישית, ולאחר ששמעה ההבדלה הלכה לישון. כשנודע הדבר לבעלה, אמר: "לכו ואמרו לה, שכל התעניות שתעשה, לא יכופר לה על ביטול סעודה רביעית אחת", ואז תיקף קמה ואכלה סעודה רביעית.

ד. הבבא סאלי זיע"א שרגיל היה בתעניות ארוכות, לא פיצה את עצמו באכילה מיוחדת לאחר התענית, ואף בסעודה שקדמה לה לא הרבה באכילה. וכדו רבי דוד חי אביחצירא שליט"א, סח כי סעודת 'מלוה מלכה' שהיתה האחרונה בטרם יחל ב'תענית הפסקה', לא כללה מעבר לשיירי חלה מסעודות השבת טבולות בכוס תה. והיה זה די והותר עבורו ('אביר יעקב' 317).

ה. כתב החיד"א: טוב להכין מאכל חדש לסעודה רביעית, ולא יסתפק משיירי המאכל של שבת. כמסופר בגמרא (מסכת שבת קיט, ב) על רבי אבהו, שהיה מכין לכל סעודת שבת עגל שלם. ובסעודה רביעית, היה שוחט עגל רביעי, ואוכל ממנו את הכליות. כשגדל אבימי בנו, אמר לו, אבא, למה לך להפסיד כל כך, נשאיר כליות משבת לסעודה רביעית. נשאר העגל הרביעי, ובא אריה ואכלו.

ו. טוב ונכון לאכול סעודה רביעית מוקדם, כדי שיהיה ניכר שמלוה את השבת בסעודה. ולכתחילה יאכל עד ארבע שעות, או עד חצות הלילה, ואם לא אכל עד אז, אף אם הלך לישון, יקום ויאכל עד עמוד השחר.

ז. האוכל סעודה שלישית והגיע צאת הכוכבים, ואכל עוד כזית פת, כדי לצאת ידי חובת סעודה רביעית, יצא ידי חובתו. על כן, היודע שיצטרך לנסוע במוצאי שבת ויגיע מאוחר מאוד לביתו, ויקשה עליו לאכול סעודה רביעית, יעשה כן.

ח. אמרו חז"ל (מסכת שבת קיט, ב): "חמין במוצאי שבת - מלוגמא" (רפואה). והיינו שישתה משקה חם וירחץ במים חמים. והרפואה היא, שלא תהיה לו עצבות, ויהיה לבו שש ושמח. וטוב שיאמר בפיו: "חמין במוצאי שבת - מלוגמא". ורמזו בזה (תהלים קמז ג): "הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם", ראשי תבות מחב"ש חמין במוצאי שבת מלוגמא.

הידודי רפרשה



חידודים לפרשת חיי שרה

- איזה אבר נהנה מסעודת מלוה מלכה?
- מהו המקור לרפואה בסעודת מלוה מלכה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org



עומקא דליבא

פרקים בתקון המיזות
ובעבודת הלב

מדוע קשה לנו לפרגן?

אחת השאלות שמטרידות את בעלי המוסר היא: מדוע בעצם כל כך קשה לאדם לפרגן לשני?

המשגיח הגאון רבי נח אורלוויק שליט"א הסביר בפאנל מחנכים כי בדרך הטבע האדם חושב רק על עצמו. כבר מהיותו תינוק הוא לא מתחשב בשום דבר חוץ ממנו בעצמו. תינוק חושב שהוא מרכז העולם ומוכן לעורר יבשת שלמה אם מגרד לו בגרון והוא צריך כמה טיפות מים. רק אדם שמתבגר ומבין שיש גם לאחרים רגשות, יכול להתחיל לחשוב איך השני מרגיש, אם הוא זקוק למשהו.

הקושי קיים גם אם ההתחשבות בזולת אינה על חשבוננו, וכל שכן אם הוא צריך להקריב משהו בשביל השני, שקשה לו.

ברור אם כן שלפרגן קשה, בגלל שאדם צעיר חי בעולם של השוואות, אין לו עדין עולם שלו שאינו תלוי בזולת, והוא מודד את כל ההצלחות שלו בהשוואה להצלחות או לכישלונות של אחרים.

הנה מסר נוקב בדבריו של הגאון רבי אייזיק שר

זצ"ל, ראש ישיבת סלבודקא: "על ידי זה שיקבע אדם אהבה בלב לכל אחד ואחד מבני עמנו, ויטיב בפועל עם כל אותם הזכאים לכך, יתקן מצדו חטא 'שנאת חנם' ושוב אין האדם הזה מהווה גורם לחורבן הבית, שכן בכוח דעתו ומחשבתו תיקן את הפגם אשר בעבורו חרב הבית".

השאלה המעשית היא כיצד מתגברים על האנוכיות, כיצד מצליחים לחשוב יותר על הזולת להרגיש שהוא קיים?

הסבא מסלבודקא זצ"ל למד זאת מ... החיות.

לפעמים נדמה לנו שאין צורך בעולם בחיות אכזריות המביאות לכאורה רק נזק. חז"ל אומרים שהקב"ה ברא את כל החיות, וזאת בכדי שהם ישמשו לו כשלוחים בעת הצורך להיפרע מהרשעים.

והנה ידוע הוא כי החיות יודעות לפגוע רק במי שחייב ולא נוגעות במי שלא חייב. על אחת כמה וכמה שהאדם שהוא בעצם 'נזר הבריאה', ועליו להיזהר בכל מעשיו לא להיכנס בתחום של חברו ולא לפגוע בזולת.

למשל, אדם עומד ומתפלל וכשמסיים פוסע ג' פסיעות לאחוריו, עליו להיזהר לא לפסוע בד' אמות של חברו ולא להפריע לו. גם בזמן שאנחנו מתלהבים בתפילה ומרימים את הקול, להיזהר לא לבלבל את השני בתפילה שלו. נכון אני מתפלל לפני ה' יתברך, אבל עלי לזכור כי השני הוא גם בן אדם ואינו בול עץ, אל תפריע לו בתפילה. אתה סיימת את תפילתך ופסעת ג' פסיעות כפי ההלכה, אבל יש כאן עוד בן אדם, לא קיר, ואל תפריע לו.

תופעה מכוערת שלעתים נתקלים בה נמצאת דווקא בחדר המדרגות. כאן זרוק עטיפה של מוצר, כאן איזה 'פלייר' שחולק בתיבת הדואר וכדומה, וכעת הוא נח בשלום על משכבו בחדר המדרגות. ואם בחדר המדרגות עסקינן, פעמים רבות שכן חוזר עם בני משפחתו בשעת לילה מאוחרת מאיזו שמחה, וחדר המדרגות הומה

ועולץ מהרשמים והחוויות שנצרכו באירוע. ומה עם שאר הדיירים שכעת ישנים?

על ציווי התורה: "כל אלמנה ויתום לא תענון", מפרש רש"י: "והוא הדין לכל אדם, אלא שדיבר הכתוב בהווה לפי שהם תשושי כוח ודבר מצוי לענותם".

ומנין אתה יודע מי השכן שלך, מי החברותא, מי זה שיושב לידיך בבית הכנסת? אולי הוא נכלל בגדר 'תשושי כוח'? איך נצליח לא להסתבך עם הלאו הזה בלי הטענה של 'לא ידעתי'?

העצה הטובה היא אפוא טמונה בתמרור האזהרה הזה: לחשוש שמא האדם שנמצא מולי - תשוש כוח הוא. נתייחס אליו בכבוד, נכיר בכך שהוא קיים. כך נוכל אולי לסלק את האטימות שלנו ונהיה קשובים לכל רחש שבלב.

על הגאון הרא"ה קוק זצ"ל מסופר שהוא נמנע מלקבל שכר עבור השחיטה שבפיקוחו. ברור לכל שפיקוח על השחיטה אינו דבר של מה בכך, ועל שירות זה משלמים טבין ותקילין. אך הרב קוק זצ"ל לא אבה לקבל תשלום עבור תפקידו.

את הסיבה לכך הטעים הרב באומרו "חושש אני שמא יתייקר משום כך הבשר, ויהיה מי שלא יקנה בשר כשר בגלל זה". הרב הסכים לוותר על שכרו משום שהוא ראה לנגד עיניו את זולתו, לא רק את טובתו האישית. הוא הקשיב לרחשי לבם של הכלל, וידע כי ייקור הבשר יגרום צער למישהו ואולי גם יוביל בסופו של דבר להכשיל אותו באיסורים חמורים. עדיך לו לוותר על שכרו ובלבד שלא לצער את זולתו!

המסקנה היא פשוט לפרגן, פשוט כל כך וגם לא יקר כפי שהרב אלימלך בידרמן שליט"א הזכיר את דברי מרן ה'חזון איש' זצ"ל, שהיה נוהג לומר כי "כל בחור נזקק לחיותו 'כף קטנה מלאה כבוד' בכל יום ויום. ומדוע נביט על הנזקק ולא נעניק לו די מחסורו, כשאין הדבר עולה לנו אפילו שווה פרוטה!?"

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.



שמעו
ותחי נפשכם